

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Z. G.**, nar. X, st. přísl. Mongolsko, bytem Ž., P., zastoupeného Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem, se sídlem Oveňecká 78/33, Praha 7, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, č. j. MV-26335-3/SO-2013,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.**
- III. Určuje se odměna zástupce žalobce Mgr. et Bc. Filipa Schmidta, LL.M, advokáta ve výši 16 456,- Kč, která mu bude vyplacena z účtu Městského soudu v Praze do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení a vymezení sporu

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 7. 2015, č. j. MV-26335-3/SO-2013, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil usnesení Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 17. 1. 2013, č. j. OAM-76795-8/DP-2012, kterým bylo podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zastaveno řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 4. 12. 2012 o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem studia (dále jen „žádost“).

Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž namítl, že včasnému podání žádosti mu zabránily finanční obtíže. Žalobce rovněž požádal, aby žalovaný při posuzování jeho případu zohlednil § 174a zákona o pobytu cizinců a aplikoval zásadu přiměřenosti.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že podmínky pro zastavení řízení o žádosti byly splněny, neboť nebyla dodržena lhůta ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Poslední den pro podání žádosti byl v daném případě den 27. 11. 2012, žalobce však žádost podal až dne 4. 12. 2012. Dle názoru žalovaného jsou důvody, které žalobce uvedl ve své žádosti o prominutí zmeškání lhůty, osobního charakteru (nedostatek financí), a nelze je podřadit pod důvody nezávislé na vůli žalobce ve smyslu § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Za takové důvody je možno považovat např. hospitalizaci nebo vážnou zdravotní indispozici. Žádost žalobce mohla být podána v zákonem stanovené lhůtě, a to i bez náležitostí. Jelikož správní orgán prvního stupně posuzoval toliko otázku oprávněnosti žádosti, tj. otázku procesní, nebyl povinen posuzovat otázku přiměřenosti svého rozhodnutí ve vztahu k jeho dopadům do soukromého a rodinného života žalobce, a to rovněž s ohledem na absenci takového požadavku v zákoně o pobytu cizinců. Žalovaný tedy shledal, že odvolání neobsahovalo takové skutečnosti, které by mohly vést ke změně či zrušení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.

III. Žaloba

Žalobce v žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím byla porušena ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 a § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů. Dle názoru žalobce byl napadeným rozhodnutím porušen čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), spolu s § 2 odst. 1 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť správní orgány se opominuly zabývat otázkou přiměřenosti.

Žalobce v doplnění žaloby uvedl, že napadené rozhodnutí je v rozporu s § 2 odst. 1 a 3, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 správního řádu, s § 169 odst. 8 písm. d) ve spojení s § 47 zákona o pobytu cizinců a s čl. 8 Úmluvy. Žalobce konstatoval, že již v odvolání uvedl, že mu ve včasnému podání žádosti zabránily důvody na jeho vůli nezávislé a žádost tak měla být posouzena jako včasná. Správní orgány řádně a přezkoumatelným způsobem nezdůvodnily, proč důvody tvrzené žalobcem nemohou spadat pod § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců. Kritériem aplikace § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je objektivnost důvodů na vůli cizince nezávislých. S ohledem na nízký věk žalobce a jeho postavení studenta jsou důvody jím uvedené na jeho vůli skutečně nezávislé. Povinnost podávat žádost o prodloužení platnosti povolení s dostatečným předstihem má smysl za situace, kdy pobytové oprávnění je udělováno na dobu řádnou a v souladu se zákonem. Platnost povolení za účelem studia dle § 44 odst. 4 písm. b) zákona o pobytu cizinců se uděluje na jeden rok, resp. na předpokládanou dobu studia. Dle názoru žalobce bylo zřejmě opožděné podání žádosti způsobeno nezákonným postupem žalovaného. Žalobce musel po vydání povolení k pobytu absolvovat návštěvu správního orgánu prvního stupně za účelem pořízení biometrických údajů a následně převzetí průkazu. Za několik dalších týdnů zřejmě měl opětovně navštívit správní orgán prvního stupně se žádostí o prodloužení pobytu. Správní orgány tak měly při svém rozhodování zohlednit i tyto okolnosti.

Názor žalovaného, že v případě žalobce nemusel být řešen dopad správních rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, je dle žalobce v rozporu se zákonem a ústavním pořádkem. Žalobce má na území České republiky soukromý a rodinný život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť zde pobývá již od útlého dětství, je zde plně integrován, mluví plynule česky a připravuje se na budoucí povolání na vysoké škole. Všichni rodinní příslušníci žalobce žijí v České republice, v Mongolsku nikoho nemá a nemá se kam vracet. Při přednosti mezinárodních závazků, které připomíná § 2 správního řádu, se lze v případě žalobce jen těžko vyhnout posouzení těchto hledisek s pouhým poukazem na to, že se nejednalo o meritorní rozhodnutí ve věci. Povinnost správních orgánů hodnotit hledisko zásahu do soukromého a rodinného života žalobce byla nepochybně dána. V případě žalobce nejsou dány závažné důvody, které by svědčily pro ukončení pobytu a pro zásah do jeho soukromého a rodinného života na území České republiky.

Žalobce závěrem navrhl, aby Městský soud v Praze napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobce s podanou žalobou po dvakrátě navrhl, aby soud přiznal žalobě odkladný účinek. Poté, kdy žalobce v druhém návrhu na odklad zcela hodnověrně doložil silné rodinné a sociální zázemí, vytvořené již od jeho narození soud jeho návrhu vyhověl a usnesením ze dne 3.2.2017, č.j. 9A 182/2015-50 žalobě odkladný účinek přiznal.

IV. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i napadené rozhodnutí splňují všechny náležitosti stanovené v § 68 správního řádu. V odůvodnění správních rozhodnutí bylo podrobně popsáno, z jakých podkladů správní orgány vycházely a k jakým závěrům dospěly. Žalovaný tedy navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

V. Jednání před Městským soudem v Praze

Zástupkyně žalobce a i žalobce při jednání před soudem přisvědčili tomu, že žalobce nepodal žádost v zákonné lhůtě, avšak tuto skutečnost žalobce osobně podrobně vysvětloval tím, že to bylo v době, kdy se jako student osamostatňoval a snažil se své záležitosti řešit sám. Uvedl, že na území České republiky pobývá již od svých 4 let, má zde matku, sestru i příbuzné, mongolsky nemluví a do České společnosti se zcela integroval. Studuje konzervatoř, hru na baskytaru a účastní se koncertů v různých částech České republiky. Velmi senzitivně uváděl, že ctí zákony České republiky a snaží se být v dodržování zákonů této země příkladem jak sobě, tak jiným. V domnění, že nemůže podat žádost do doby, než shromáždí dostatek svých finančních prostředků na pobyt a než shromáždí veškeré potřebné doklady pro pobyt jako celek, si neuvědomil, že může podat prozatím formální žádost a vše potřebné doložit později. Uvedl, že v současné době je již jeho pobyt na území České republiky legalizován, žalobce obdržel pobytovou kartu rodinného příslušníka občana EU, avšak přesto na projednání žaloby trval se záměrem vše vysvětlit.

Zástupkyně žalovaného pak popsala, jak důsledky napadeného rozhodnutí tíživě ovlivňovaly život žalobce, situace nazrávala i k vyhoštění žalobce ze země, nakonec se v důsledku přiznání odkladného účinku soudem podařilo pobytový status žalobce na území ČR upravit i díky vztahům, které zde měl se svojí přítelkyní. Přesto žalobce trval na projednání žaloby, neboť pociťoval psychický tlak v důsledku rozhodování ministerstva vnitra a měl za to, že i když o jeho žádosti nebylo meritorně rozhodnuto a řízení bylo

zastaveno, byly zde takové individuální okolnosti, které odůvodňovaly použití úvah o přiměřenosti dopadu napadeného rozhodnutí do života žalobce. Žalobce se podanou žalobou snažil dosáhnout toho, aby jeho pobyt byl od počátku kontinuálně legalizován.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 sb., soudního řádu správního (dále jen s. ř. s.) a dospěl k závěru, že dle platného práva nejsou důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí.

Žaloba není důvodná.

Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu přijímá a rozhoduje o ní ministerstvo. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné.

Podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců usnesením se také zastaví řízení o žádosti, jestliže cizinec podal žádost o prodloužení doby pobytu na vízum k pobytu nad 90 dnů, žádost o povolení k dlouhodobému pobytu nebo žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy k tomu není oprávněn.

Soud ze správního spisu ověřil, že žalobce podal předmětnou žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, datovanou dnem 3. 12. 2012, dne 4. 12. 2012. Ve správním spise je rovněž založeno podání žalobce ze dne 4. 12. 2012, v němž se žalobce omlouvá za pozdní podání žádosti, přičemž jako důvod jejího opožděného podání uvádí „finanční důvody, které bránily vyhotovení žádosti“ (z obálky založené ve správním spise vyplývá, že žalobce toto podání patrně odeslal až dne 5. 12. 2012 a správnímu orgánu prvního stupně bylo doručeno dne 7. 12. 2012). Z výpisu z evidence cizinců s povoleným pobytem na území České republiky vyplývá, že žalobce měl povolen dlouhodobý pobyt od 1. 9. 2012 do 10. 12. 2012. Soud se tedy ztotožňuje se závěry správních orgánů, že žalobce nesplnil povinnost podat žádost nejpozději 14 dnů před uplynutím doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Tato okolnost ostatně není mezi žalobcem a žalovaným sporná; žalobce opožděnost své žádosti připustil již ve správním řízení (srov. podání žalobce ze dne 4. 12. 2012, v němž se žalobce omlouvá za opožděné podání žádosti) a tuto okolnost nijak nepopřel ani v žalobě.

K úvodní námitce žalobce, že žalovaný porušil § 41 odst. 2 správního řádu, soud poznamenává, že ustanovení § 47 odst. 1 věty druhé zákona o pobytu cizinců (tj. o náhradní lhůtě k podání žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu) představuje zvláštní komplexní úpravu, která vylučuje aplikaci institutu navrácení v předešlý stav dle § 41 správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Azs

62/2014 – 31). V dané věci je tedy aplikace § 41 odst. 2 správního řádu vyloučena. Soud však zkoumal, zda byly v dané věci splněny podmínky pro aplikaci obsahově obdobného ustanovení, tedy podmínky dané § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců (na případ žalobce aplikovaného ve spojení s § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Soud pro úplnost uvádí, že žalobce v žalobě argumentuje zněním § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, avšak z kontextu žaloby je patrné, že má na mysli právě podmínky stanovené § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců (žalobce patrně vycházel z pozdějšího znění zákona o pobytu cizinců, účinného od 18. 12. 2015, které důvody na vůli cizince nezávislé zmiňuje právě ve svém § 47 odst. 3). Z § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců vyplývá, že pokud není žádost podána ve lhůtě podle věty první téhož ustanovení, je lhůta zachována pouze při kumulativním splnění těchto podmínek: 1) existují důvody nezávislé na vůli cizince, 2) tyto důvody cizinci zabránily v podání žádosti ve lhůtě dle věty první téhož ustanovení, 3) cizinec žádost podal do tří dnů po zániku těchto důvodů, a 4) cizinec tyto důvody společně s podanou žádostí tvrdil a rovněž doložil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016 – 45).

Soud dospěl k závěru, že v případě žalobce nebyla naplněna již podmínka ad 4). Otázkami souvisejícími s touto podmínkou se podrobně věnoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013 – 44, v němž uvedl, že podle obecně přijímaného procesního pravidla platí, že brání-li účastníkovi řízení v učinění určitého úkonu objektivní překážka, je právě na tomto účastníkovi, aby - jakmile takový důvod odpadne - sdělil tuto skutečnost správnímu orgánu a také ji prokázal, a to zároveň s tímto zmeškaným úkonem. Také § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců vyžaduje, aby byly tvrzeny a doloženy důvody na žadatelově vůli nezávislé, které mu zabránily v podání žádosti v řádné lhůtě. Rozhodnutí o prodloužení platnosti povolení k pobytu je totiž v zájmu účastníka řízení, stejně jako doložení toho, že jeho žádost byla podána včas. V dané věci je možné předně poukázat na to, že žalobce nepožádal o prominutí zmeškání lhůty současně s žádostí, ale podání, v němž se omlouvá za zmeškání lhůty, odeslal až následujícího dne (dne 5. 12. 2012) poštou. Soud však především pokládá za podstatné, že žalobce se ve správním řízení omezil toliko na paušální a nijak nekonkretizované tvrzení, že žádost nepodal ve stanovené lhůtě „z finančních důvodů“. Žalobce totiž nepředložil ani jediný podklad, na jehož základě by správní orgány mohly zvážit, zda v jeho věci skutečně byly naplněny i další podmínky § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Správní orgány tak nemohly dospět k jinému závěru, než že žádost žalobce byla podána opožděně. K tomu lze dodat, že žalobce ani v žalobě nedoložil či nekonkretizoval tvrzené „finanční důvody“, které mu měly zabránit v podání žádosti v řádné lhůtě (žalobce v žalobě pouze v obecné rovině konstatoval, že tyto důvody nastaly „s ohledem na jeho nízký věk a postavení studenta“). Vzhledem k absenci jakékoli konkretizovaného tvrzení o těchto „finančních důvodech“ správní orgány neměly možnost ověřit, zda u žalobce existovaly zákonem předpokládané důvody na vůli žalobce nezávislé a zda tyto důvody současně a skutečně bránily žalobci v podání žádosti ve lhůtě. Nedostatek finančních prostředků se nejvíce jeví být takovými důvody, neboť i při jejich nedostatku žalobce mohl minimálně podat prozatím formální žádost s minimálními náklady na její doručení ministerstvu.

S ohledem na výše uvedené soud konstatuje, že žalobce současně s podáním žádosti nesplnil povinnost dostatečně konkrétně tvrdit a doložit důvody ve smyslu § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Správní orgány nebyly povinny za žalobce vyhledávat a hodnotit skutečnosti, které by případně mohly svědčit o tom, že tyto důvody byly v případě žalobce dány. V situaci, kdy žalobce nesplnil základní procesní povinnost ve správním řízení řádně tvrdit a doložit důvody ve smyslu § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, není

pro soud ani relevantní, že skutečným důvodem, uvedeným žalobcem při jednání před soudem, byl záměrem a zájem žalobce vyřizovat si své pobytové oprávnění samostatně a při jednom úkonu.

Na základě všech shora uvedených důvodů lze uzavřít, že důvody opožděnosti podání žádosti tvrzené žalobcem nebylo možné podřadit pod § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců, resp. že podmínky citovaného ustanovení nebyly v případě žalobce naplněny. Správní orgány v tomto směru odůvodnily svá rozhodnutí zcela přezkoumatelným způsobem, který byl adekvátní k žalobcem obecně formulovanému tvrzení o „finančních důvodech“, které mu měly zabránit včasnému podání žádosti. Pokud žalobce v obecné rovině polemizuje se smyslem podávat žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu s dostatečným předstihem, pak lze připustit, že nová právní úprava (účinná od 18. 12. 2015) umožňuje požádat o vydání povolení k dlouhodobému pobytu až do konce platnosti stávajícího oprávnění k pobytu. Žalobce nicméně podal žádost ještě v době účinnosti citovaného znění zákona o pobytu cizinců, tedy v době, kdy k tomu nebyl oprávněn. V dané věci tedy není důvod jakkoli korigovat závěr, že žalobce svou žádost podal opožděně (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2017, č. j. 6 Azs 286/2016 – 45). Námitku žalobce, že opožděné podání žádosti bylo způsobeno „nezákonným postupem“ správních orgánů, nepokládá soud za zcela srozumitelnou, neboť žalobce tento „nezákonný postup“ nijak nekonkretizoval. Pokud žalobce pokládá za nezákonné to, že musel se svou žádostí navštívit správní orgán prvního stupně opětovně „za dalších několik týdnů“ (po předchozí návštěvě), pak to nelze považovat za nezákonnost postupu správních orgánů, ale za důsledek zákonné právní úpravy pobytu cizinců na území České republiky, který se přitom v právní sféře žalobce neprojevil diskriminačním či jinak nezákonným způsobem. Ze správního spisu ani z tvrzení žalobce současně nijak nevyplývá, že by mu správní orgány znemožnily či znesnadnily možnost řádně podat žádost. Správní orgány tak nebyly povinny výše zmíněné okolnosti zohlednit při aplikaci § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

Soud přezkoumává zákonnost napadeného rozhodnutí orgánu státní správy, nikoliv spravedlivé počinání, kterého se žalobce dovolává, i když soud chápe jeho obhajobu z důvodu celé geneze pobytu žalobce na území ČR. Nicméně soud skutečně musí posuzovat zákonnost napadeného rozhodnutí na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí a je tomu tak proto, že pobyty cizinců na území ČR se řídí zákonnými pravidly, která představují garanci pro to, aby k cizincům bylo přistupováno rovnocenně, se stejnými nároky zákona, se stejnými předpoklady, které zákon stanoví pro umožnění pobytu na území ČR. U žalobce je zcela zřejmé, že pobýval na území ČR od svých 4 let, že tu strávil dětství, chodil do školy, vystudoval, že se na území cítí být integrován, je zde jeho domov nebo zázemí. To soud považoval za naprosto prokázané, což vyjádřil ve svém rozhodnutí o přiznání odkladného účinku, ačkoliv jde o opatření velmi výjimečné. Tím soud žalobci projevil benevolenci a poskytl čas pro vyřízení si jiného pobytového oprávnění. Soud ani při individuálních okolnostech pobytu žalobce na území ČR neměl podmínky pro to, aby překlenul absenci splnění časového předpokladu pro podání žádosti žalobce, neboť mu to jednak zákon neumožňuje, jednak by tím založil nepřijatelnou soudní praxi pro další rozhodování Ministerstva vnitra a vlastně nepředvídatelnost postupu ohledně posuzování žádostí ostatních cizinců, kteří žádají o pobytové oprávnění.

Soud zdůrazňuje to podstatné, že jde o procesní rozhodnutí, kterým bylo toliko zastaveno řízení a které není opatřením, jež by přímo a bezprostředně směřovalo k tomu, aby žalobce opustil území ČR. Ve smyslu judikatury správních soudů posuzování rodinných

důvodů a sociálních dopadů rozhodnutí, kterým byl jen zastaven proces posuzování žádosti, není relevantní. K námitkám žalobce, jimiž žalobce poukazoval na svůj soukromý a rodinný život a na zásadu přiměřenosti (tyto námitky opřel žalobce především o čl. 8 Úmluvy, § 2 odst. 1 správního řádu a § 174a zákona o pobytu cizinců) soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016 – 47, v němž konstatoval, že povinnost posoudit přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince nelze vztahovat na všechna rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců. Správní orgány naopak mají posuzovat přiměřenost jen těch rozhodnutí, u nichž to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 8. 2016, č. j. 1 Azs 108/2016 – 41, v němž se zabýval procesní situací obdobnou nyní posuzované věci [žadatelka podala žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu po uplynutí řádné zákonné lhůty a správní orgány tak řízení podle § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců zastavily] konstatoval, že pokud byla žádost podána až po zákonné lhůtě, tedy v době, kdy k tomu žadatelka již nebyla oprávněna, nemohla být ani řešena přiměřenost dopadů správních rozhodnutí, neboť řízení o žádosti bylo zastaveno a nebylo o ní meritorně rozhodováno. Za takové situace nejsou správní orgány ani správní soudy povinny zabývat se věcnou stránkou dané žádosti, tedy ani případným zásahem zastavení řízení do soukromého a rodinného života žadatele.

Výše uvedené závěry lze aplikovat i v nyní posuzované věci, v níž se jedná o studenta s dlouhodobým pobytem za účelem studia, který opožděně požádal o prodloužení tohoto pobytu. Pro ilustraci soud uvádí, že podle žalobcem citovaného rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci *Boultif proti Švýcarsku* (stížnost č. 54273/00) je třeba v posuzování nezbytnosti zásahu státu do práva na respektování soukromého a rodinného života cizince zohlednit mimo jiné cizincovu rodinnou situaci, např. dobu, která uplynula od svatby a jiné faktory vyjadřující úspěšnost rodinného života páru, zda mají manželé děti, a pokud ano, kolik jich je, jakého jsou věku apod. Žalobce však v takové situaci *zásahu státu* do práva na respektování soukromého a rodinného života nebyl, jeho situace byla zohledněna při přiznání odkladného účinku žaloby a v důsledku toho následně vedla i k vyřízení jiného typu pobytového oprávnění, než byla společná domácnost s matkou a sestrou. V nyní posuzované věci má tedy soud za to, že správní orgány rozhodly nejen plně v souladu s díkci § 169 odst. 8 písm. d) zákona o pobytu cizinců, která správní orgány neopravňovala k zohledňování dopadu *usnesení o zastavení řízení* do soukromého a rodinného života žalobce.

K nekonkretizovaným poukazům na údajné porušení § 3 a § 50 odst. 3 a 4 správního řádu soud připomíná, že v daném případě bylo povinností žalobce, aby tvrdil a prokázal skutečnosti významné pro rozhodování o jeho žádosti, resp. pro naplnění důvodů ve smyslu § 47 odst. 1 věta druhá zákona o pobytu cizinců. Správním orgánům tedy nelze oprávněně vytýkat, že *ex offio* nevyhledávaly skutečnosti, které by snad mohly nasvědčovat, že v případě žalobce byly dány důvody pro meritorní posouzení jeho žádosti. Soud rovněž považuje rozhodnutí správních orgánů za zcela srozumitelná a dostatečně odůvodněná, a nezjistil tak vady ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu.

VII. Závěr

Z výše uvedených důvodů dospěl Městský soud v Praze k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Žalobci byl usnesením Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2015, č. j. 9 A 182/2015 - 29, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Bc. Filip Schmidt, LL.M., advokáta. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovenému zástupci žalobce odměna za 4 úkony právní služby (převzetí zastoupení, doplnění žaloby, 2. návrh na přiznání odkladného účinku žaloby a účast při jednání před soudem) v částce 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů za tyto úkony v částce 300 Kč, tedy celkem 13 600 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna za zastupování o tuto daň ve výši 21 %, tedy o 2 856 Kč. Odměna ustanoveného zástupce tedy činí celkovou částku 16 456 Kč..

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 20. října 2017

JUDr. Naděžda Řeháková v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.